

کیفیت مطلوب زندگی با بهسازی کالبد

کیفیت مطلوب زندگی با بهسازی کالبد به دست نمی‌آید

دکتر مهدی حجت گفت: محلات شمال شهر تهران به نظر می‌رسد ماسک بر چهره دارند. این مناطق بی‌چهره هستند و روابط در آن‌ها متفاوت است. آیا می‌خواهیم با بهسازی بافت‌های فرسوده کیفیت واقعی زندگی را از آن‌ها بگیریم و به سمت کیفیتی مسخ شده برویم؟

به گزارش روابط عمومی شرکت مادر تخصصی عمران و بهسازی شهری ایران به نقل از پایگاه خبری وزارت راه و شهرسازی، عضو هیئت علمی معماری دانشگاه تهران در جایزه ملی جستار کیفیت در تجربه‌های بازآفرینی شهری که صبح امروز پنجشنبه ۲۳ مهرماه در کتابخانه ملی ایران برگزار شد گفت: در حوزه طراحی شهری و ارتقای کیفیت در شهر باید دقت کنیم که وقتی در بافت‌های شهری به دنبال ارتقای کیفیت می‌رویم باید به شکل زندگی که در آن‌جا اتفاق می‌افتد توجه کنیم یا به شکل ظرفی که زندگی در آن تحقق پیدا می‌کند؟

وی افزود: در بهسازی بافت‌های تاریخی اغلب به کیفیت کالبدی توجه می‌کنیم اما خطر چنین توجهی این است که در ارتقای کیفیت زندگی تنها به ارتقای ظرف برداریم و کیفیت زندگی ارتقا پیدا نکند. این که ارتقای زندگی در این محلات هدف ماست یا وسیله سوال مهمی است که باید به آن پرداخت.

دکتر حجت با بیان این که متخصصان رشته‌هایی جز معماری و شهرسازی مرتباً تذکر می‌دهند که در بازسازی بافت‌ها باید مردم مورد توجه قرار بگیرند و مسئولان نباید تنها خود را محدود به کالبد کنند. در فرایند بهسازی به تنها چیزی که برای تعیین ارزشمند بودن توجه می‌شود عوامل شکلی مانند نفوذناپذیری یا ریزدانگی هستند اما آنچه مهم است کیفیت زندگی افرادی است که در یک منطقه زندگی می‌کنند.

عضو هیئت علمی معماری دانشگاه تهران ادامه داد: هر میزان از رضایتمندی که از مواجهه با بافت‌های هدف به دست بیاید ناشی از زندگی است که در آن جریان می‌یابد و ذهن انسان این کیفیت را به خوبی درک می‌کند. در معماری حقیقتاً زیبایی به معنای کیفیت زندگی است که این کیفیت توسط معماری تحقق پیدا می‌کند. معماری تمام حواس انسان را به کار می‌گیرد و صحیح نیست که این زیبایی را به زیبایی بصری تقلیل دهیم.

قائم مقام سابق سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری ملاک ارزیابی موفقیت در بهسازی بافت‌های ناکارآمد را بالا بودن کیفیت زندگی دانست و اظهار کرد: وقتی وارد یک بافت با ارزش یا بی‌ارزش می‌شویم معیار سنجش همین کیفیت است. محلات قدیمی شهرهایمان ویژگی‌هایی دارند که در محلات جدید شهر یافت نمی‌شوند. ارزشی که ما به دنبال آن هستیم صوری نیست و آن‌ها که می‌خواهند کیفیت بافت‌ها را ارتقا دهند باید در مرحله نخست به این توجه کنند که چگونه می‌توانند کیفیت زندگی را ارتقا دهند.

حجت یادآور شد: با کالبد خوب، نمی‌توان شکل مطلوب زندگی را ایجاد کرد. هر چقدر هم که در بافت‌های هدف فعالیت کنیم در حال بی‌چهره کردن زندگی‌های پیچیده و شگفت‌انگیز این مناطق هستیم. محلات شمال شهر تهران به نظر می‌رسد ماسک بر چهره دارند. این مناطق بی‌چهره هستند و روابط در آن‌ها متفاوت است. آیا می‌خواهیم با بهسازی بافت‌های فرسوده کیفیت واقعی زندگی را از آن‌ها بگیریم و به سمت کیفیتی مسخ شده برویم؟

وی بهسازی بافت‌های ناکارآمد را کاری اجتماعی دانست و گفت: این فعالیت‌ها برای رسیدن به کیفیت و بهسازی بافت‌ها از طریق کالبد اتفاق می‌افتد و کار معمار شکل دادن به زندگی مردم است که این کار از طریق شکل دادن به ساختمان اتفاق می‌افتد. با تحول و ادعای ارتقای کیفیت آرام آرام روابط انسانی مویرگی را دگرگون می‌کنیم. برای جلوگیری از این اتفاق باید به سمت درک کیفیتی برویم که از آن صحبت می‌کنیم و به دنبال آن هستیم.

